

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. Русе , 10.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в публично заседание на тринадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Йордан Дамаскинов
Членове:	Палма Тараланска Боян Войков

при участието на секретаря Вероника Якимова
като разгледа докладваното от Боян Войков Въззивно търговско дело № 20214501000116 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от И. П. П., ЕГН: *****, с адрес гр. Русе, ул. „Н.Й.В.“ № 11, вх. 5, ет. 1, ап. 2, чрез назначения особен представител адв. Н.Р. от АК – Русе, със съдебен адрес гр. Русе, ул. „Н.“ № 48, срещу Решение № 260173/22.02.2021 г. по гр.д. № 7206/2019 г. на РС – Русе, с което е било признато за установено на основание чл. 422 ГПК, че въззивникът дължи на „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИ.АНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД, ЕИК: 203670940, следните суми: 759,78 лв. – неплатена част от главницата по договор за потребителски кредит № CREX-15909226/18.04.2018 г.; 87,12 лв. – застрахователна премия по договор за застраховка „Защита на плащанията“ със Сертификат № CREX-15909226/18.04.2018 г.; 102,60 лв. – договорна лихва за периода 20.08.2018 г. – 20.04.2019 г., 79 лв. – обезщетение за забава за периода 21.08.2018 г. – 29.08.2019 г., ведно със законната лихва, считано от 30.08.2019 г. до окончателното изплащане на сумите, като за същите е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 5279/2019 г. на РС – Русе.

Жалбоподателят счита решението за недопустимо, алтернативно за

неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон, изразяващо се в неправилното му прилагане, съществени процесуални нарушения и необоснованост. Недопустимостта на решението се изразявала в липсата на активна процесуална легитимация за предявяване на каквито и да е искове срещу жалбоподателя, тъй като по делото бил представен Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания, сключен на 27.07.2017 г. между „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИ.АНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД, ЕИК: 203670940, и „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, ЕИК: 130697606, който бил И.елевантен за спора. В текста на исковата молба ищецът не се позовавал на него, а на договор със същото име и със същата дата, но между „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИ.АНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД и „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А. клон България“ КЧТ, ЕИК: 204915054, какъвто не бил представен. Такъв договор нямало как и да бъде представен, защото видно от ТРРЮЛНЦ „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А. клон България“ КЧТ било учредено на 21.12.2017 г., т.е. след датата на неговото сключване. Поради това следва да се отчете, че е била компрометирана правната стойност на Приложение № 1/11.12.2018 г. и Пълномощно № 3230/2018 г. и въз основа на същите не могли да възникнат валидно и да бъдат упражнявани права. Поради тези обстоятелства вземането към ответника И.П. не било надлежно прехвърлено на „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИ.АНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД. Не би могло да се докаже, че това разминаване в страните по Рамковия договор е поредица от допуснати технически грешки, защото клонът в България още не е бил регистриран. Будело недоумение как при сключен Рамков договор с „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД в приложение № 1/11.12.2018 г. фигурирало трето за този договор лице „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А. клон България“ КЧТ, поради което същото приложение нямало правна стойност. По делото нито са твърдени, нито са представяни доказателства за правоприемство между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД и „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А. клон България“ КЧТ. Освен това клонът не бил правен субект, затова не можел да влиза в правоотношения с търговеца. Доказателство за това бил фактът, че уведомителните писма, приложени по делото до И.П., били изпращани от името на френското дружество БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А. Единствен титуляр на правата и задълженията на клона се явявало централното управление на търговеца. Спорно било обстоятелството дали договорът за цесия не е трябвало да бъде

сключен директно с френското юридическо лице, учредител на клона в България, като съдът е negliжил редица факти и обстоятелства и без всякакви аргументи приел, че е налице надлежно прехвърляне на вземането към ответника. Поради тези съображения компрометирано било и пълномощното, находящо се в л. 25 от делото, с което клонът на чуждестранното юридическо лице упълномощавал ищеца да съобщи за извършената цесия, а не самото юридическо лице. Цесията била нередовно съобщена, като две от уведомителните писма не били изпратени на посочения в договора адрес на ответника, а обратните разписки към тях не били надлежно оформени. Съдът не изпълнил задължението си служебно да следи за нищожността на правни сделки с оглед направеното от ответника и въззивник възражение за недействителност в смисъл, че лихвата в размер на 35,51% и ГПР в размер на 41,91% били прекалено завишени. Нарушена била разпоредбата на чл. 10, ал. 1 и чл. 11, т. 1 ЗПК, защото договорът бил с шрифт по-малък от 12, а погасителният план не съдържал информация за размера на всяка погасителна вноска. В нарушение на същите били и сертификатът за застраховка „Закрила на плащанията плюс“ и общите условия. Оспорва и размера на обезщетението за забава, като в условията на присъждането на такова, то следвало да се намали съобразно размера на уважения главен иск. Моли за обезсилване на обжалваното решение, а в условията на алтернативност за неговата отмяна и отхвърлянето на всички предявени искове или за потвърждаване на решението само в частта за непогасената главница, като бъдат отхвърлени останалите иски претенции. Моли в тежест на въззиваемия да бъдат възложени всички разноси, като прави и възражение за разноските за адвокат или юрисконсулт на насрещната страна.

Въззиваемата страна „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД, ЕИК: 203670940, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н „Люлин“, бул. „Д-р Петър Дертлиев“ № 25, офис сграда „ЛабИ.инт“, ет. 2, оф. 4, чрез юрк. Полина Балабанова, на 22.04.2021 г., в законоустановения двуседмичен срок, е депозирала отговор, в който счита жалбата за неоснователна. Правилно първоинстанционният съд приел за доказано настъпилото правоприемство между продавача по договора за цесия „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД и кредитора по договора за кредит „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А. клон България“ КЧТ, който бил и едноличен собственик на капитала на продавача. В тази връзка неоснователни били

всички изтъкнати от жалбоподателя доводи за липса на легитимация на дружеството правоприемник да уведоми ответницата като длъжник за извършеното прехвърляне на задължението □ от кредитодателя към ищеца по делото „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИ.АНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД. Обосновано първата инстанция е приела за неоснователно възражението на процесуалния представител на ответника, че процесното вземане не било предмет на договора за цесия между ищеца и кредитодателя. Правилно е прието от първоинстанционния съд доказано надлежно уведомяване на ответника за цесията, още повече че уведомлението било получено в рамките на съдебното производство по предявен иск за прехвърленото вземане, което обстоятелство не можело да бъде игнорирано. Това положение не се променяло и при връчване на уведомлението на особения представител на ответника с отговора на исковата молба, защото никой не можел да черпи права от собственото си неправомерно поведение, изразяващо се в нарушаване на разпоредбите на чл. 94, ал. 1 и чл. 99, ал. 1 ЗГР. Според тях всяко лице било длъжно в срок от 30 дни да заяви настъпилата промяна на настоящия си адрес, като ответникът съзнателно се е отклонил от изпълнението на тези разпоредби, напускайки вписания в съответните регистри постоянен и настоящ адрес. Освен това процесуалният закон в лицето на чл. 47, ал. 6 ГПК предвиждал достатъчно надежден механизъм, компенсиращ личното участие на ответника в процеса, посредством института на особения представител. Неоснователни са твърденията на жалбоподателя за недействителност на договора за паричен заем поради липсата на изискуемата съгласно ЗПК информация. Липсата на подробен погасителен план не нарушава правата на потребителя, ако условията по договора му позволяват да установи лесно и със сигурност падежите на тези вноски, като това условие било спазено. В този смисъл било и Решение по дело С-42/15 от 09.11.2016 г. на СЕС. ГПР и размера на законната лихва били съгласно установените в чл. 19, ал. 4 ЗПК граници. Размерът на договорната лихва не е прекомерен, щом размерът на ГПР не надвишава пет пъти размера на законната лихва съгласно цитираната разпоредба. Съгласно ЗЗП – чл. 145, ал. 2, чрез която разпоредба била транспонирана нормата на чл. 4 § 2 от Директива 93/13/ЕИО, се предвиждало, че преценяването на неравноправната клауза в договора не включва определянето на основания му предмет, както и съответствието между цената или възнаграждението от една страна, и стоката и услугата, която ще бъде

доставена или извършена в замяна, при условие че тези клаузи на договора са ясни и разбИ.аеми. По договора за паричен заем възнаградителната лихва и получената в заем сума съставляват основната престация, дължима от заемателя, поради което тя не се включвала в обхвата на служебната проверка за неравноправност, която съдилищата следвало да извършват. В хода на първоинстанционното производство липсвали конкретни възражения от ответната страна относно действителността на процесния договор с твърдения за нарушаване на конкретни императивни норми от приложимия закон, но дори и да се приеме, че това не е необходимо с оглед изискването за служебно следене за спазването на императивните нормативни правила, то категорично не можело да бъде прието оплакването за липсата на това от страна на съда, постановил атакувания съдебен акт. Моли за оставяне на въззивната жалба срещу решението без уважение, като последното бъде потвърдено като правилно, законосъобразно и обосновано. ПретендИ.а юрисконсултско възнаграждение.

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимИ.ана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима и като такава, следва да се разгледа по същество.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав наИ.а обжалваното решение за валидно и допустимо. По отношение релевИ.аните от жалбоподателя доводи за недопустимост на решението, настоящият съд следва да отбележи, че същите касаят материалноправната легитимация на субекта, който има право да получи плащане като кредитор по прехвърленото вземане, което е въпрос по съществото на спора, а не по допустимостта на решението. Съгласно чл. 124, ал. 1 ГПК всеки може да предяви иск, за да възстанови правото си, когато то е нарушено, или за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това, а според ал. 3 иск за пораждаване, изменение или прекратяване на граждански правоотношения може да се предяви само в предвидените в закон случаи. От тълкуването на разпоредбата следва изводът, че правният интерес на едно лице да предяви осъдителен иск за защита на свое притезателно право произтича от самото твърдение за нарушено право и искането за неговото „възстановяване“, за

разлика от установителните искове, където се иска допълнително обосноваване на съществуването на правния интерес от това едно право или правоотношение да бъде признато със сила на пресъдено нещо, и от преобразуващите искове, при които правоимащият следва да докаже, че законът му признава възможността да иска извършването на правна промяна по съдебен ред.

Разгледана по същество, въззивната жалба се явява **НЕОСНОВАТЕЛНА.**

Фактическата обстановка по делото е правилно установена от районния съд, а от друга страна не е и спорна между страните. Спорно се явява само приложението на материалния закон.

Установено е, че на 18.04.2018 г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А. клон България“ КЧТ и жалбоподателя И.. П. П. е бил сключен Договор за потребителски кредит CREX-5909226, като било уговорено кредиторът да предостави на кредитополучателя сумата от 1 055,12 лв. със срок на издължаване 1 година, уговорен годишен лихвен процент в размер на 35,51%, без дължима такса ангажимент, като при това положение ГПР бил определен на 41,91%. Месечната погасителна вноска била 105,95 лв., а първоначалната такава – в размер на 50 лв. Към договора бил приложен и погасителен план, който показвал размера на вноската, оставащия размер на главницата всеки месец, както и всяка месечна дата на плащане. На следващите страници от договора били приложени общите условия, всяка от които подписана от кредитора и кредитополучателя. С посредничеството на кредитора „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А. клон България“ КЧТ бил сключен и договор за застраховане между жалбоподателя, от една страна, и „Кардиф Животозастраховане, клон България“, ЕИК: 175190059, и „Кардиф Общо застраховане клон България“, ЕИК: 175190073, за застраховка „Закрила на плащанията Плюс“ в полза на кредитора „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А. Според приложения по делото Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити дължимата застрахователна премия била 7,26 лв. на месец или общо 87,12 лв. Жалбоподателят направил две плащания по кредита – на 14.06.2018 г, внесъл сума в размер на 110 лв., а на 03.09.2018 г. – 211,90 лв., след което преустановил плащанията.

На 27.07.2017 г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД и въззиваемата страна АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИ.АНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД бил сключен рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания, с което първото дружество, като цедент, се задължавало да прехвърля и продава всеки месец определена група вземания на цесионера. Така, видно от Приложение № 1/11.12.2018 г. към Рамковия договор от 27.07.2017 г., на въззиваемата страна било цедиано вземането към жалбоподателя И.П.. „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А. клон България“ КЧТ упълномощил АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИ.АНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД да уведомява длъжниците по прехвърлените вземания за настъпване на промяната в титуляря на вземането. Цесионерът изпратил две уведомителни писма до постоянния адрес на жалбоподателя – гр. Русе, ул. „Н.Й.В.“ № 11, вх. 5, ет. 1, ап. 2, за това, че е задължението му е прехвърлено към нов кредитор и че следвало да заплати остатъка от задължението ведно с лихвите за просрочие, но изпратените писма се върнали като непотърсени. Изпратено било уведомително писмо и на адреса, посочен от жалбоподателя в договора за кредит – гр. Русе, бул. „Генерал Скобелев“ № 52, бл. „Бачо КИ.о“, вх. „Е“, ет. 1, ап. 2, но отново получателят не бил открит. Това мотивиало въззиваемото дружество да подаде заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, в следствие на което било образувано ч.гр.д. № 5279/2019 г. на РС – Русе и издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу жалбоподателя И.П. за сумите 846,90 лв. главница по Договор за потребителски кредит CREX-5909226, 102,60 лв. – договорна лихва за периода 20.08.2018 – 20.04.2019 г., 79 лв. – обезщетение за забава за периода 21.08.2018 г. – 29.08.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата. На основание чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК заповедният съд дал указание на заявителя да предяви иск по чл. 422 ГПК, тъй като заповедта за изпълнение била връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК.

Назначената от районния съд съдебна счетоводна експертиза е дала заключение за размера на задълженията по договора след направените плащания от страна на длъжника. Така дължимата главница е в размер на 846,90 лв., като районният съд е съобразил, че като част от нея е и вземането на кредитора за неплатена застрахователна премия по Застраховка „Защита на плащанията“ в размер на 87,12 лв., като така реално дължимата главница

става 759,78 лв. Договорната лихва за периода 20.08.2018 г. – 20.04.2019 г. вещото лице е определило в размер на 102,60 лв., а обезщетението за забава за периода 21.08.2018 г. – 30.08.2019 г. – 79,83 лв.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че сключеният на 27.07.2017 г. Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания между „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИ.АНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД, ЕИК: 203670940, и „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, ЕИК: 130697606, е И.елевантен за спора. Макар че към момента на прехвърлянето на задължението на жалбоподателя към „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИ.АНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД, дружеството „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД да е било заличено от търговския регистър, то на 24.04.2018 г. по партидата на заличеното дружество в ТРРЮЛНЦ е вписана нотификация, че на 31.01.2018 г. е влязло в сила презгранично сливане между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД и „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А. – Франция, вписано под номер 542 097 902 на Парижкия търговски регистър. Макар и правилно жалбоподателят да изтъква, че към момента на сключването на Рамковия договор клонът на чуждестранното търговско дружество „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А. клон България“ КЧТ, ЕИК: 204915054, да не е съществувал, то правата и задълженията, които заличеното дружество „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД е поело спрямо „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИ.АНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД неминуемо са преминали в патримониума на френското дружество вследствие на настъпилото правоприемство. Съгласно чл. 17, ал. 2, т. 2 ТЗ в ТРРЮЛНЦ се вписва и представителната власт на лицето, което управлява клона. Същата разпоредба е приложима и за клона на чуждестранен търговец, доколкото чл. 17а не въвежда специални правила или изключения от по-рано цитИ.аната разпоредба. От това следва изводът, че макар и да не е правен субект, клонът на търговеца може да участва в правоотношения, тъй като управителят му притежава представителна власт, с която валидно да обвързва самия търговец. Затова е И.елевантно обстоятелството дали в поканите за изпълнение ищецът е посочил като праводател клона на търговеца или самия търговец, защото цедент по вземането винаги ще си остане „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., още повече че договорът за кредит е сключен чрез представителството на клона предвид вписания обем на представителната власт на неговия управител. С Приложение № 1/11.12.2018 г. към Рамковия договор ищецът е представил доказателства, че задължението на

жалбоподателя И.П. е било прехвърлено на тази дата като част от поетите от „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД към въззиваемата страна „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИ.АНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД задължения по този договор. Предвид заличаването на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД към точния момент на прехвърлянето на вземането е напълно допустимо в Приложението да бъде посочено, че цедентът се представлява чрез „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А. клон България“ КЧТ. Без значение е обстоятелството, че ищецът е посочил в исковата молба, че страни по рамковия договор от 27.07.2017 г. са клонът на чуждестранния търговец и ищеца, а не „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД и ищеца, както било в приложения към делото писмен договор. Това не може да бъде тълкувано и в смисъл, че ищецът се позовавал на друг договор от същата дата, тъй като очевидно става въпрос за едно и също правоотношение, възникнало по силата на един и същ юридически факт. С оглед настъпилото сливане между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД и „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А. не би могло да има съмнение, че при изписването на фИ.мата на клона на чуждестранния търговец в Приложението се има предвид именно точно това френско дружество, включително и в качеството му на правопреемник на влялото се в него такова.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя във връзка с нередовното съобщаване на цесията. От приложените по делото доказателства е видно, че жалбоподателят е бил търсен на постоянния си адрес, който съвпада и с настоящия му такъв, като два пъти са му били изпращани писма, но същите са били връщани като непотърсени. Въззиваемото дружество дори е изпратило писмо след това и до посочения в договора от жалбоподателя адрес, където последният отново не е бил открит. Дори и да се приеме, че по някакъв начин в известията за доставяне не е била отразена коректно информацията, че получателят не е могъл да бъде открит или че не живее на адреса, то следва да се обърне внимание, че дори и съдът по време на разглеждане на делото както при заповедното, така и при първоинстанционното исково производство, не е могъл да открие жалбоподателя на постоянния му адрес, както и на този, посочен в договора за кредит, и да му връчи лично книжата, поради което ответникът се е представлявал от особен представител. От това следва изводът, че

действително жалбоподателят не пребивава на постоянния си адрес и на този, посочен в договора за кредит, а кредиторът цесионер е направил всичко възможно, за да уведоми длъжника за осъщественото прехвърляне на неговото задължение. Дори и евентуално да се приеме, че и тези усилия на цесионера не са били достатъчни, то съдебната практика е трайна и непротиворечива в това, че прехвърлянето на цесията може да бъде съобщено и при връчването на препис от исковата молба ведно с приложените към нея книжа, в това число и уведомление за извършената цесия, какъвто случай е и настоящият. Съобщаването на цесията по този начин е редовно, дори и когато книжата са получени от особен представител в какъвто смисъл е и съдебната практика в лицето на Решение № 198/18.01.2019 г. по т. д. № 193/2018 г., I т. о. на ВКС, според което връчването на всички книжа по делото на ответника е надлежно, ако е направено на особения представител и от този момент се пораждат свързаните с факта на връчване правни последици.

Правилно според жалбоподателя съдът следва да следи служебно за наличието на неравноправни клаузи съгласно измененията в чл. 7, ал. 3 ГПК дори и когато не са наведени твърдения в тази насока, но в настоящия случай преценката на районния съд за липсата на такива е правилна. Независимо от обстоятелството, че приложения към делото екземпляр на стандартен европейски формуляр не носи подписите на страните, то подписи се съдържат на всички останали документи, включително и на Сертификата за застраховка „Закрила на плащанията“. По отношение наведените твърдения за неспазване изискването на чл. 10, ал. 1 ЗПК досежно размера на шрифта, настоящият въззивен състав на И.а същото за неоснователно, тъй като не са необходими специални знания да се констати.а, че Договорът за потребителски кредит, Сертификатът за застраховка „Закрила на плащанията“ и клаузите към тях са достатъчно четливи, а именно това е идеята зад тази разпоредба – да обезпечи правото на достъпна информация относно условията по кредита във връзка със заложените цели в Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета. Българският законодател е предвидил по-високо ниво на защита на потребителя, въвеждайки определен минимален размер на шрифта, на който могат да бъдат изписвани документите във връзка със сключването на договор за потребителски кредит, но в настоящия случай съдът счита, че няма нарушение на изискването договорът и останалите документи да са изписани на шрифт по-малък от 12 и че приложенияте документи са достатъчно четливи

и не възпрепятстват и не са възпрепятствали правото на потребителя да узнае същественото съдържание на договора за кредит и останалите допълнителни клаузи, които разширяват обхвата на правоотношението.

Както в отговора на исковата молба, така и във въззивната жалба, са направени възражения от страна на жалбоподателя за това, че фиксираният лихвен процент в размер на 35,51% и определеният ГПР, в размер на 41,91%, били прекалено завишени. В настоящия случай законодателят е предвидил в лицето на разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК определен размер на ГПР, който не може да надвишава пет пъти размера на законната лихва или, с други думи, не може да е повече от 50%. Очевидно е, че в настоящия случай това изискване е спазено и ГПР е по-малък от 50%. По отношение на годишния лихвен процент в случай, че уговорения в договора годишен процент на разходите, който включва и годишния лихвен процент по кредита, не надвишава пет пъти законната лихва, както повелява чл. 19, ал. 4 ЗПК, то не противоречи на добрите нрави страните да уговорят какъвто размер решат, стига при включването му в ГПР последният да не излезе извън законоустановения максимален предел. Само това ограничение пред годишния лихвен процент е поставил законодателят, като същото е обвързано и зависимо от това какъв ще бъде размерът на годишния процент на разходите. Поради това съдът счита, че не е налице твърдяната недействителност на клаузата за възнаградителна лихва. По отношение на ГПР следва да се отбележи също и че той сам по себе си не е „клауза“ и затова същият няма как да бъде недействителен. ГПР е изразител на това какви разходи потребителят следва да заплати за ползването на застата от него сума, поради което същият се явява стойностен показател на цената, която заемополучателят ще заплати за да ползва възмездно отстъпените му парични средства. ГПР е величина, която се формира при калкулацията на всички дължими допълнителни плащания от страна на потребителя, като същата се извършва от кредитодателя и поради това не може да бъде уговорена под формата на клауза.

Поради тези съображения обжалваното решение на Русенския районен съд следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, а въззивната жалба – да бъде оставена без уважение.

С оглед изхода на спора въззиваемата страна има право на разноси, като предвид направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на същата □ се дължи такова на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 100 лв. Страната е направила и разноси за назначения на жалбоподателя особен представител в размер на 150 лв., като общо за въззивното производство дължимите □ разноси са в размер на 250 лв. Тъй като особеният представител е освободен от внасянето на държавна такса, предвид неоснователността на жалбата жалбоподателят следва да бъде осъден да внесе по сметката на Окръжен съд – Русе сумата от 62,50 лв., представляваща държавна такса за въззивно обжалване.

Мотивиран така, Русенският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260173/22.02.2021 г. по гр.д. № 7206/2019 г. на РС – Русе.

ОСЪЖДА И. П. П., ЕГН: *****, с адрес гр. Русе, ул. „Н.Й.В.“ № 11, вх. 5, ет. 1, ап. 2, **ДА ЗАПЛАТИ** на „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИ.АНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД, ЕИК: 203670940, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н „Люлин“, бул. „Д-р Петър Дертлиев“ № 25, офис сграда „ЛабИ.инт“, ет. 2, оф. 4, сумата от **250 лв.** – разноси за въззивното производство.

ОСЪЖДА И. П. П., ЕГН: *****, **ДА ЗАПЛАТИ** по сметката на Окръжен съд – Русе в „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД – IBAN: BG55 RZBB 9155 3120 0646 10 сумата от **62,50 лв.** – държавна такса за въззивно обжалване.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____